

Barna hajnal

Franck Pavloff

részlet

„Lábunkat kinyújtva ültünk a napsütésben Charlie-val. Nem igazán beszélgettünk: megosztottuk egymással csapongó gondolatainkat, anélkül, hogy igazán odafigyeltünk volna arra, mit is mond a másik. Jóleső pillanatok voltak: kávékat kortyolgatva hagytuk, hogy teljen az idő.

Amikor mondta, hogy el kellett altatnia a kutyáját, meglepődtem, de csak ennyi. Mindig szomorú, ha egy blöki öreg korára lebetegszik, de tizenöt éves kora után hozzá kell szokni a gondolathoz, hogy egy nap elpusztul.

- Érted, nem tudtam volna barnának eladni.
- Ja, egy labradornak nem igazán az a színe. De mi baja volt?
- A kérdés nem ez. Nem barna kutya volt... Ennyi!
- A fenébe, mint a macskáknál?
- Igen, pont úgy.

A macskáknál tudtam róla. A múlt hónapban meg kellett szabadulnom az enyémtől, egy keveréktől, mert annak idején az a rossz ötlete támadt, hogy fehérén jöjjön a világra, fekete folttal.

Való igaz, hogy a macskák túlszaporodása elviselhetetlenné vált, és a Nemzetállam tudósai szerint jobb a barnákat megtartani. Csak a barnákat. Az összes szelekciós vizsgálat igazolta, hogy jobban alkalmazkodnak városi életünkhöz, almaik kisebbek, és sokkal kevesebbet esznek.

Na jó, a macska végül is csak macska, és mivel a problémát így vagy úgy meg kellett oldani, legyen hát rendelet a nem barna macskák eltörléséről. A legtöbb vallási vezető jóváhagyta az intézkedést.

A városi milícia ingyen osztotta az arzénpirulát, ami a pástétomba belekeverve egy szempillantás alatt kinyuvasztotta őket.

A szívem összeszorult. Aztán az ember gyorsan elfelejti.

Hogy most a kutyák, az kissé jobban meglepett, nem is tudom miért, talán mert nagyobbak, vagy mert az ember társai, ahogy mondani szokás. Mindenesetre Charlie éppoly természetesen beszélt róla, mint én a macskámról, és kétségkívül igaza volt. A túlzott érzékenység nem vezet sehová, és ami a kutyákat illeti, biztosan úgy igaz, hogy a barnák a legellenállóbbak.

Nem nagyon volt már mit mondanunk egymásnak; elváltunk, de valami furcsa érzéssel. Kicsit kényelmetlenül, mintha elhallgattunk volna valamit.”

